

Az V. cursillos világtreya

2017 májusában a világ cursillistái összegyűltek a portugáliai Fatimában, hogy a Szűzanya oltalmába ajánlják a mozgalmat, és emlékezzenek az alapítóra, Eduardo Bonnínra, aki 2017-ben lenne 100 éves.

Az Egeri Főegyházmegye zarándokai

A magyarországi zarándokcsoport több mint 60 (ebből az Egeri Főegyházmegyéből 24) fővel, Székely János püspök atya lelki vezetésével vett részt ezen a nevezetes alkalmon.

Mi is történt 100 évvel ezelőtt?

1917. május 13-án a Fatimához közeli Aljustrel nevű falucska melletti fás-füves legelőkön – Urunk mennybemenetelének ünnepén – megjelent a Szűzanya három pástorgyermeknek.

Lúcia 10, Ferenc 9, Jácinta pedig 7 éves volt a jelenések idején

Ez további hónapokon keresztül megisméltődött, közben pedig arra buzdította őket, hogy imádkozzanak és hozzanak áldozatot a bűnösök megtéréséért, valamint engeszteljék ki Szeplőtelen Szívét az ellene elkövetett vétkekért.

A Szűzanya megtanította a gyerekeket a jól ismert imára, melyet a rózsafüzér után szoktunk elimádkozni:

„Ó Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől, és vidd a Mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik legjobban rászorulnak irgalmadra.”

Emellett zarándokutunkon hálát adtunk a cursillo alapítójáért, Eduardo Bonnínért, aki május 4-én lett volna 100 éves, és aki egyfajta megújulást hozott az egyház életébe a cursillo elindításával.

Ő és alapító munkatársai, barátai úgy vélték, hogy a papok mellett szükség van világiakra is, akik Krisztusnak szentelt életükkel, tanúságtételükkel a mindennapokban hirdetik az Örömhírt. Mindezt csak barátsággal, szeretettel lehet átadni családban, barátok, ismerősök között vagy munkahelyen. Fontosnak tartották a hittől eltávolodottak felkarolását („*Ne az akváriumban halásszunk, hanem az óceánban*” – XII. Pius pápa). Tevékenységünkkel a kereszténység lényegét próbáljuk átadni másoknak, vagyis azt, hogy Isten szeret bennünket. Nemcsak elmondani, átélhetővé kell tenni ezt mások számára, hanem társainkat is igyekezzünk elvezetni ehhez a találkozáshoz.

családhoz tartozni...

Mit jelentett, mit adott számunkra ez a zarándokút, ami egyben kirándulás is volt?

A Fatima melletti, a világon szétszóródott magyarok adományaiból épített, Mindszenty bíborosról elnevezett magyar keresztutat végigjárva, ezt követően pedig a pástorgyermek egykori házaiba ellátogatva gondolatban visszarepültünk 100 évvel ezelőtre. A rendkívül egyszerű körülmények között élő gyermekek és családjaik mélységes hite, Isten és a Szűzanya iránti végtelen szeretete mindannyiunk számára csodálatra méltó. Olyannyira, hogy mára a három gyermekből kettőt már a szentek között tisztelhetünk...!

Az ő életpéldájuk és püspök atya lelkesítő prédikációjakor vált világossá a számunkra, hogy utunk, melyen Jézus vezet bennünket, nincs fallal körülvéve, hanem ott állnak végig a szentek, köztük szent Jácinta és Francisco, akik imáikkal segítik lépteinket. Soha ilyen közel nem éreztük még magunkat Krisztushoz és Isten Országához, mint ott és akkor!

Sok kegyhelyen, zarándokúton jártunk már, mégis ezen a helyen volt a leginkább érezhető a Szűzanya kézzelfogható jelenléte, az őszinte, mindent elárasztó szeretete! Itt vált valóságossá az, amiről eddig csak imáinkban emlékeztünk meg: „... *Üdvözlégy, Mária, az Úr van Teveled...*”

A Világtalálkozó remek példája a nemzetek közötti összefogásnak: egymás nyelvét ugyan nem ismertünk, mégis áradt az öröm, a szeretet mindenfelől, akár Chiléből, akár Kanadából vagy Olaszországból érkezett az ember. Mindegy, honnan jött, a lényeg az, hogy cursillós. Ez többet mond bárminél...

Több ezer kilométerre hazánktól az idegen nyelvű misék után két alkalommal végre magyarul is hallgathattunk szentmisét, hála és köszönet érte a velünk lévő atyáknak, valamint a helyi segítőknek, akik nélkül ez nem jöhetett volna létre.

Püspök atya idegenvezetésével Fatima után Lisszabon nevezetességeivel is megismerkedhettünk, a csapat egyik fele tömegközlekedéssel, a másik fele pedig gyalogosan. Hálas köszönet neki az alapos felkészültségéért, a lelkesítő beszédeiért, amiket mindnyájan lélegzetvisszafojtva hallgattunk! Derűje, közvetlensége és szerénysége szintén példaértékű.

Fénylő csillagunk, társunk zarándokutunkon a Szűzanya volt, akinek egész lénye egy hatalmas kitért ajtó. Azzal, hogy Ő igent mondott, Isten testet ölthetett közöttünk. Ez az igen legyen követendő példa a magunk élete számára: merjünk igent mondani kapcsolatainkra, nehézségeinkre, akár házastársra, gyermekre, minden ránk bízottra, keresztjeinkre, barátságra, bátorságra, a szeretet átadására.

Zarándokutunk találkozás és hálaadás is volt egyben. Miközben térdepelve mentünk végig a bazilika felé, saját imáinkban elmélyedve szinte túlcsoordult a szívünk az örömtől és a hálától, hogy részesei lehettünk mindennek a csodának, kegyelemnek!

Szép, lelki élményekben, látnivalókban, programokban gazdag utunk volt, kellőképpen elfáradtunk! Hála érte az Úrnak, a Szűzanyának, és köszönet zarándoktársainknak, továbbá mindazoknak, akiknek részük volt a szervezésben és a lebonyolításban!

Vidám de coloressel: Molnár Anna, Kerekes István és Smolnicki Beáta (Kazincbarcika)